

Những Oan Hồn Vất Vưởng

Lưu An-Vũ Ngọc Ruần

Trong bài viết tìm vui này tôi tìm cách nối kết những hiện tượng mà chính cá nhân tôi cảm nhận cùng với những lời kể của người khác, những người mà tôi không có lý do gì để nghĩ họ thêu dệt. Rồi từ những sự kiện đó nhờ văn chương, chữ nghĩa tôi đem nó vào một câu chuyện tạo ra một niềm vui, giải trí cho người đọc. Ai muốn tin để cho lòng mình có tí chút lơ lửng với tưởng tượng mà tìm một khoảng khắc nhấn mình trong mộng ảo, đó không phải là một thích thú lắm sao! Ngược lại, ai mỉm cười mà phỉ nhổ bàn tay, coi là một chuyện hoang đường vớ vẩn của một người dùng cái ướm át của văn chương để ma mị nhân gian thì cũng có gì đâu mà kẻ viết này phải bực bội, chán chường!

Nhưng dù thế nào, tin hay không tin thì cuộc sống của nhân gian vẫn chuyển động “không có mợ thì chợ vẫn đông.” Không có kẻ múa bút văn chương kể lể chuyện tầm phào này thì cuộc đời vẫn đầy rẫy nụ cười trong vui tươi nhưng cũng chẳng thiếu những bóng dáng khốn khổ, lầm than. Đời là thế, toàn chứa những âm vang của một vở kịch bi hài.

Trong thời gian sống và học tại Nhật bản, tôi có hai người bạn đã ghi sâu vào trí nhớ và cảm xúc của tôi, người bạn đầu tiên là người Nhật, tên là Shotaro là con trai duy nhất của một gia đình có 4 anh chị em. Trên anh ta là người chị gái đã có gia đình sống riêng biệt, dưới là 2 cô em gái là sinh viên ngành sư phạm. Gia đình Shotaro khá giàu có, thuộc thành phần thế lực từ ngày xưa, bố của Shotaro là luật sư của tòa án tỉnh, một người cha rất nghiêm khắc với con cái. Trong Thế Chiến Thứ II, ông là một sĩ quan ngành quân pháp của Nhật ở Đại Hàn. Chiến tranh chấm dứt, ông bị Nga Xô cầm tù và đem sang Siberia lao động nhiều năm để xây dựng đường xe hỏa Viễn Đông, chính vì vậy ông rất ghét thù Nga Xô và Đại Hàn. Mẹ của Shotaro trái lại rất cởi mở, rất thương và chiều các con. Bà thường dấu chồng cung ứng tiền bạc và che chở cho các con mỗi khi bị bố mắng chửi. Với tôi bà cũng rất ân cần, mỗi khi Shotaro rủ tôi đến nhà chơi, bà luôn giữ lại ăn cơm. Để tránh ánh mắt nghiêm nghị của chồng, bà và mấy cô em gái thường bày riêng cho chúng tôi mâm cơm khác trên lầu, phòng riêng của Shotaro. Đã thế lúc ra về tôi còn được bà nhét cho một bịch bánh ngọt, trái cây. Nhiều lần bất chợt gặp tôi lang thang trên phố hay ở siêu thị, bà kéo tôi vào quán ramen (tương tự món hủ tiếu mì, rất thông dụng ở Nhật) bắt tôi ăn, bà chỉ ngồi nhìn hay nói chuyện về các con của bà, hay hỏi vu vơ về gia đình tôi ở Việt Nam. Lòng tốt và hình ảnh của bà đôi khi đã làm tôi cảm động rướm nước mắt, kéo tôi về quá khứ với người mẹ kính yêu của mình. Thời đó gia đình tôi quá nghèo, mẹ tôi đã phải tần tảo bán hàng rong để nuôi anh em chúng tôi ăn học, thấy tôi đói, mẹ dẫn tôi vào tiệm ăn phở, cũng như bà, mẹ tôi cũng chỉ ngồi nhìn, không ăn. Mãi sau này lớn khôn, nhớ lại tôi mới biết mẹ không ăn chỉ vì quá nghèo không dám bỏ tiền cho cả hai mẹ con. Sau này khi khôn lớn, ra đời, có điều kiện về vật chất thì mẹ đã ra người thiên cổ!

Nhà của Shotaro ở trong tỉnh, không quá xa căn nhà trọ của tôi. Có lẽ vì ông bố quá khắt khe nên Shotaro không thích ở nhà, thường đến phòng trọ của tôi chơi, anh thường mang bánh trái, hay 5, 6 lon bia và vài món ăn để nhâm nhi nói chuyện hay xem TV. Chính vì vậy Shotaro cũng trở nên một thành viên rất thân tình với nhóm bạn cùng đại học của tôi. Vào những ngày nghỉ lễ hay cuối tuần, nhất là gặp những ngày hè nóng bức, Shotaro thường mang xe của gia đình chất đầy đồ ăn, nước uống chở tôi và nhóm bạn đến một thị xã cũng không xa thành phố, địa phương có bãi biển khá đẹp. Trong nhóm bạn có gia đình của một người sống ở đó, vì thế mỗi lần đi chơi như vậy, chúng tôi lại được gia đình bạn mời đến nhà ăn uống. Những lần đi chơi như vậy, chúng tôi thường về lại thành phố rất khuya.

Không biết, có phải vì sự đay đẩy kỳ lạ của định mệnh hay không, vào một buổi sáng cuối tuần nắng nóng, Shotaro mang xe đến chở chúng tôi đi tắm biển. Suốt ngày vẫy vùng với sóng biển, buổi chiều, thay vì theo người bạn địa phương đến nhà anh ta ăn cơm tối như mọi lần, Shotaro đề nghị mời bạn bè đến một quán ăn cá sống (sashimi) không xa bãi tắm. Dĩ nhiên là cả nhóm vui mừng đồng ý vì chẳng ai trong chúng tôi là người không khoái khẩu với món ăn truyền thống, độc đáo này của Nhật Bản.

Rồi cũng trong cuộc đi ăn uống đó, một sự việc xảy ra đã làm cho chúng tôi ngạc nhiên và nó cũng khởi đầu cho sự bi đát đến với gia đình Shotaro. Đó là một quán ăn khá bình dân ở miền quê, vốn vẹn với 4 cái bàn ăn

ngắn chân xếp trên nền nhà sàn lát chiếu, quán chỉ có 2 người phụ nữ phục dịch. Trong đó một người là một cô gái Đại Hàn. Trung thực mà nhận xét, tất cả nhóm bạn của tôi trừ Shotaro đều thấy cô gái hầu bàn này chẳng có gì để nói là đẹp, nếu không muốn nói là dưới mức trung bình. Trừ làn da rất trắng, nhưng cái trắng hơi thô, không mịn màng như da của các cô gái Nhật Bản. Khuôn mặt bầu bĩnh lại thêm cặp mắt một mí càng làm cho mặt cô ta có vẻ tròn hơn. Tuy nhiên phải công nhận cô gái có nụ cười rất duyên dáng, giọng nói ngọt ngào âm điệu rất nhu hoà pha cái nhí nhảnh dễ thương khiến người nghe phải cảm mến cô ta. Ngay khi cả nhóm vừa bước qua ngưỡng cửa quán, cô gái tiếp đón niềm nở cúi đầu, nói vài câu chiêu khách rất ngọt ngào, lịch sự rồi dẫn cả chúng tôi đến 2 cái bàn trống. Shotaro đưa mắt nhìn cô ta rất lạ lùng, anh ta như bị lôi cuốn lạ kỳ bởi cô gái Đại Hàn, suốt bữa ăn, anh ta bắt chuyện với cô gái nhiều nhất. Chúng tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, thỉnh thoảng chúng tôi lại đùa giỡn vun vào tình thân của họ với những câu chọc ghẹo mà còn giới thiệu tánh tình gia thế của Shotaro cho cô gái nghe.

Sau bữa ăn, chúng tôi nghĩ chẳng có gì để nói nữa bởi vì chỉ là chuyện thoáng qua, đùa giỡn bên đường mà thôi. Nhưng bỗng một hôm Shotaro đến nhà tôi chơi, anh không đến một mình mà kéo theo cô gái phục vụ quán ăn gốc Đại Hàn. Sau một lúc ngạc nhiên và hồi hộp, tôi được biết là sau lần gặp mặt đó, Shotaro nhiều lần một mình đến quán ăn và những cuộc quen biết đã tăng tiến để họ thành một cặp tình nhân. Gygong – tên cô gái, có ông nội là công nhân nhà máy đến Nhật Bản từ thời Nhật chiếm đóng, rồi khi chiến tranh chấm dứt, gia đình họ ở lại Nhật. Dù đã ba đời sống và làm việc, hấp thụ trọn vẹn văn hoá, lối sống của người Nhật, nhưng toàn thể gia đình cô ta vẫn chưa được vào quốc tịch, đời sống của gia đình cô ta vẫn thuộc giới nghèo thấp trong xã hội Nhật.

Từ đó, thỉnh thoảng Shotaro vẫn mang Gygong theo trong những cuộc gặp mặt, đi chơi của chúng tôi. Gygong nghiêm nhiên gần gũi và thành người bạn mới của nhóm. Nhiều lần cô ta cũng đến phòng trọ của tôi nấu cơm Đại Hàn cho chúng tôi thưởng thức. Những cuộc đi chơi xa hay lê la ở những quán bar, uống rượu trên trung tâm thành phố, Shotaro vẫn mang cô ta đi theo, họ đúng nghĩa là một cặp tình nhân đang thời kháng khí. Nhưng mọi người đều biết là cuộc tình này đã bị toàn thể gia đình Shotaro phản đối. Đặc biệt với ông bố, ông ta tìm đủ mọi cách ngăn cản chia rẽ Shotaro và Gygong. Ngay cả việc ông đã bỏ công việc và cùng với vài người bạn có chức vị của địa phương nơi gia đình Gygong sinh sống, trực tiếp đến gặp Gygong, dùng lời lẽ nửa khuyên răn, nửa đe dọa yêu cầu Gygong hãy chấm dứt, đừng mơ tưởng hão huyền mà thương yêu con trai của ông. Ông chẳng ngại ngần cho biết không bao giờ có chuyện ông chấp nhận cô ta là con dâu.

Nhưng tất cả những cố gắng của bố mẹ và gia đình cũng chẳng thay đổi khác được, Shotaro vẫn tìm đến với Gygong, anh ta tìm đủ mọi cách hẹn hò, ngay cả việc học hành cũng bị sao lãng, Shotaro rất thường vắng nhà mà còn dẫn Gygong đi du lịch nhiều khi 3,4 ngày mà không nói cho gia đình biết. Thấy sự quyết liệt của Shotaro, bà mẹ và các chị em gái cảm thấy không thể làm khác được nên họ đã có phần nào cảm thông và che chở cho Shotaro mỗi khi bị ông bố mắng chửi. Căn nhà trọ của tôi đã dần dần biến thành nơi gặp gỡ, truyền tin giữa bà mẹ và các em gái của Shotaro với anh ta mỗi khi có gậy gộc với ông bố và anh ta bỏ nhà ra đi. Tôi cũng chẳng biết làm gì hơn là đóng vai trò trung gian chuyển tin tức, tiền bạc, vật dụng cho Shotaro và Gygong. Cuộc tình yêu sóng gió đó vẫn tiếp tục, cường độ gió bão không có dấu hiệu suy giảm đã khoảng gần một năm đi qua. Shotaro gần như điên cuồng mỗi khi gặp mẹ hay các em kể lể về những cơn nóng giận, đe dọa của ông bố. Đã vài lần tôi phải té nhị bỏ đi chỉ vì không muốn nhìn cảnh bà mẹ đầm nước mắt, rầm rức ôm lấy con trai năn nỉ hãy chịu nhường nhịn bố tí chút để trở về với gia đình.

Bất thành tình một hôm, tôi được cô em gái của Shotaro khóc nức nở điện thoại cho biết Shotaro đã thất cổ tự vận ngay trong căn phòng riêng trên lầu, nơi tôi và vài người bạn khác đã quá quen thuộc vì những bữa cơm ngon lành do bà mẹ và các cô em khoản đãi mỗi khi chúng tôi đến chơi. Phải nói là cú điện thoại buồn đau, ngỡ ngàng đó đã làm lũ bạn chúng tôi bàng hoàng, mắt tôi hoa lên, đôi chân của tôi gần như không còn đứng vững, muốn quy xuống nền lan can, nơi có máy điện thoại chung cho cả dãy nhà trọ.

Tôi và vài người bạn trong nhóm trong đó có cả Tari người bạn rất thân của tôi và Shotaro, người Thái Lan, cũng là sinh viên đến Nhật Bản du học như tôi, một người bạn không bao giờ quên mà tôi sẽ nói trong phần cuối câu chuyện này. Chúng tôi đến tham dự đám táng của Shotaro từ đầu đến cuối, lúc xác được làm lễ bỏ vào quan tài cho đến khi đem đến một ngôi chùa Thần đạo để hỏa táng. Tôi cùng với vài người thân và toàn thể gia đình được hân hạnh cầm chiếc kẹp mạ bạc gấp những khúc xương trắng chưa tan thành bột, bỏ vào chiếc hũ bằng sành rồi làm lễ chuyển đến nơi thờ phượng của gia đình.

Cô em gái của Shotaro cho biết, buổi tối trước khi tự tử, Shotaro có một cuộc cãi vã rất lớn tiếng với ông bố. Gia đình can ngăn nhưng cũng chẳng đến đâu, nên mọi người chán nản bỏ đi ngủ. Có lẽ khoảng giữa đêm, Shotaro đi vào phòng ngủ, mọi người nghĩ rằng chuyện cãi vã được tạm yên. Nhưng sáng hôm sau thấy đã muộn mà con chưa dậy, bà mẹ lên gọi mới biết rằng Shotaro đã treo cổ lên chiếc xà ngang của căn phòng. Trên bàn chỉ có một tờ giấy ghi vắn vắn vài câu đại ý than trách tánh tình cố chấp, độc tài và thiếu cảm thông của bố, Shotaro kết án bố không biết gì về tình yêu, chỉ khẳng khẳng dựa vào lý trí và nhất là mang thành kiến sai lầm thù ghét người Đại Hàn để rồi ngăn cản tình cảm của con. Shotaro không nói gì về mẹ, bà chị và các em trong lá thư tuyệt mệnh.

Shotaro chết được khoảng một tuần lễ, chúng tôi lại được một tin buồn từ gia đình người bạn ở thị xã ven biển, nơi mà Shotaro gặp và yêu Gygong. Gia đình người bạn cho biết Gygong cũng vừa nhảy xuống biển tự tử, nơi mà Shotaro vẫn hẹn cô ta ra đó để tâm tình. Mấy ngày sau người ta mới tìm thấy xác Gygong nổi lên, tấp vào một làng chài lưới cách đó không xa. Chúng tôi đến quá muộn khi đám táng của Gygong hoàn tất, gia đình cô ta cho chúng tôi biết, trước khi chết vài ngày, Gygong nói với mọi người là trong một giấc mơ, Shotaro hiện về, hẹn cô ta đến bãi biển nơi mà hai người từng hò hẹn ngày trước. Rồi Gygong đã y lời đến đó vào ban đêm, khi trở về nhà, cô cho gia đình biết đã thực sự gặp lại hồn ma của Shotaro nơi hò hẹn. Mọi người cũng tưởng rằng Gygong mê sảng mà nói vu vơ, nhưng hôm sau Gygong im lặng bỏ nhà ra đi, buổi tối vẫn không thấy về, gia đình tưởng cô buồn vì cái chết của Shotaro mà bỏ lên tình thăm viếng bạn bè như trước kia. Nhưng hôm sau lúc thu dọn phòng, cha mẹ Gygong tìm thấy một lá thư của Gygong nhét dưới khay đựng tách uống trà. Đại khái xin lỗi gia đình vì quyết định tìm cái chết của mình, cô cho biết đã gặp gỡ hồn ma của Shotaro trong đêm ra biển vừa qua, hai người đã hẹn gặp lại nhau trong thế giới bên kia.

Sau cái chết của Shotaro và Gygong, tôi và nhóm bạn gần như bị mất cân bằng vì sự việc xảy ra quá bàng hoàng, ngoài sức tưởng tượng. Chúng tôi chẳng còn thích thú gì để ăn nhậu hay rủ nhau đi quán bar, vũ trường như trước nữa. Tuy vậy căn nhà trọ của tôi vẫn là nơi chúng tôi tụ họp, nhưng không trong bầu không khí vui nhộn, đầy tiếng cười đùa như ngày trước, thay vào đó là sự thê lương, buồn bã luôn luôn phủ trùm. Không gian và vật thể kéo trí nhớ chúng tôi về với cuộc tình bi đát của họ. Với ấm trà xanh, vài chiếc bánh ngọt chúng tôi thường ngồi với nhau, kể lể về những lần gặp gỡ, vui đùa và nhắc lại lòng tốt, yêu thích bạn bè của cặp tình nhân khăng khít đa tình nhưng bất hạnh đó mà lòng chúng tôi buồn rười rượi.

Đôi lần tôi cũng gặp gỡ bà mẹ và các cô em của Shotaro trên đường phố, hay thỉnh thoảng tôi cũng tạt vào thăm họ, thấp vài nén hương trước bàn thờ chung của gia đình, nơi đó có tấm ảnh của Shotaro lồng kính. Không khí thê lương bao trùm cả căn nhà khá rộng rãi, sang trọng cùng với những khuôn mặt u buồn, nét đau khổ hiển hiện trong ánh mắt, trong dáng đi của mọi người trong gia đình của Shotaro. Nhất là bà mẹ, chỉ vài tuần lễ sau ngày Shotaro chết, bà như bị già đi 10, 15 tuổi. Bước chân của bà chậm rãi yếu đuối như bị đè nặng bởi tấm thân, làm cho lưng bà bị cong hẳn xuống. Gặp tôi bà mắt hẳn đi nét vui mừng trước kia, mỗi khi tôi nói lời từ giã, bà lại nắm lấy tay tôi năn nỉ tôi ở lại với bà thêm chút nữa để bà nhìn tôi mà nhớ đến đứa con trai yêu quý duy nhất của bà. Bà đưa cho tôi xem vài cuốn album chụp con trai của bà, từ lúc ấu thơ đến ngày nó chinh tề trong bộ veston trong chiếc khuôn hình để trước chiếc quan tài sơn đen dính vào đó những hoa văn mạ vàng! Có lần bà đưa mắt nhìn tôi rất kỹ, như muốn tìm một cái gì đó trên con người tôi để giúp bà tưởng nhớ về đứa con trai, rồi miệng nói băng quơ như tự nói cho bà nghe:

- Con ơi, con sẽ chẳng bao giờ trở về với mẹ nữa, đứa con trai duy nhất, đáng thương của mẹ ơi. Chỉ vì ba của con đã quá khát khe, quá cường điệu trong tình cảm để rồi ba con đã không hiểu được tình yêu kiên cường của con, làm con phải buồn đau mà tìm đến cái chết. Con ra đi để tìm được cái ước muốn siêu linh phải không con, đứa con yêu của mẹ? Nhưng con ơi, mẹ có tội tình gì mà con nữ bắt mẹ phải buồn đau vì mất con thế hả, Shotaro?!

Rồi vào ngày lễ 49 ngày, tôi được gia đình Shotaro mời đến, lần đó tôi gặp ông bố. Nhìn ông, tôi không thể nào tưởng được ông đã suy sụp đến mức kinh khủng như vậy. Chỉ mới đúng 7 tuần lễ sau ngày Shotaro, con trai của ông chết, ông khác lạ đến nỗi tôi không thể tin vào nhãn quan của mình. Đôi xương gò má của ông nổi cao hẳn lên, màu da mặt tái xanh như thiếu máu. Ông mất đi hoàn toàn vẻ phương phi, cương nghị của một người cha trí thức rất tự tin trước đây. Ánh mắt ông lơ đãng như một người mệt mỏi đang ngái ngủ, tôi nhìn thấy rất rõ sự buồn thảm hoà trộn với lòng ân hận đang đầy vò tâm tư ông.

Sau khi vị chủ lễ trong giáo phái thần đạo làm xong những thủ tục cúng lễ, mọi người ngồi quây quần quanh mấy chiếc bàn uống trà. Ông bố Shotaro đến gần tôi cúi đầu chào rất sâu, nói với tôi vài lời cảm ơn đã là bạn

chí thiết của con ông khi sống và là người vẫn nhớ đến nó khi nó đã vĩnh viễn ra đi. Chờ cho tôi cúi đầu trả lễ nói vài câu đáp từ trong khuôn phép của Nhật Bản, rồi ông nắm nhẹ bàn tay tôi, đưa cặp mắt rất buồn đăm lẹ nhìn tôi, ông nói như than van:

- Bác ân hận quá! Một sự khát khe đầy ngu ngốc! Bác đã không thể ngờ được thằng Shotaro nó lại đại dột và liều lĩnh như thế. Nhưng bây giờ tất cả đã chấm dứt và quá muộn rồi! Đau khổ của bác hôm nay vẫn còn quá nhẹ so với lỗi lầm mà chính bác đã gây ra.

Nghe ông nói, đôi mắt tôi cũng nhoà lẹ, lòng tôi như trĩu nặng vì cảm thương nỗi đau buồn, ân hận to lớn đang dần vật trong lòng ông. Đúng như ông nói, tất cả đã muộn màng, cái sai lầm của ông không thể sửa chữa được nữa. Sự đầy đoạ vì hối hận sẽ kéo dài suốt những năm tháng còn lại trong đời ông.

Cũng trong lần lễ 49 ngày, tôi được bà chị cả kín đáo cho biết, rất nhiều đêm, mọi người trong gia đình đều nghe thấy những tiếng khóc than, cãi vã, to tiếng từ trong phòng của Shotaro vang ra, tiếng vang giống như tiếng Shotaro từng cãi vã với ông bố trước kia. Tôi nghe bà chị kể, dù không nói ra nhưng trong lòng tôi nghĩ chỉ là sự tưởng tượng, có lẽ vì quá buồn đau với cái chết của Shotaro nên mọi người đã bị hoang mang mà tưởng tượng ra mà thôi.

Sau đó khoảng hơn một năm, tôi lại được cô em của Shotaro báo tin ông bố bị bệnh nặng phải nghỉ việc làm, đi cấp cứu tại bệnh viện tỉnh. Tôi chưa kịp đi thăm vì bận rộn với thi cử thì được tin ông mất. Cũng chẳng lâu hơn 2 tháng tôi lại ngỡ ngàng nghe tin bà mẹ của Shotaro cũng ra đi. Với những tin buồn dồn dập, ngoài sự tưởng tượng đó đã làm tôi và nhóm bạn bàng hoàng. Chỉ chưa đầy 6 tháng trời mà 3 người trong gia đình Shotaro đã nối tiếp ra đi.

Sau ngày bà mẹ của shotaro chết, tôi chẳng có lý do gì để đến thăm gia đình Shotaro nữa. Rồi qua người bạn, tôi được biết 2 cô em gái đã cho mượn căn nhà và đã dọn đi chỗ khác. Một lần tôi có dịp đi qua, căn nhà của Shotaro, đã được đổi chủ và nó đã cải tạo thành một tiệm bán quần áo ở tầng trệt. Trên lầu vẫn vậy, không thay đổi, đó là căn phòng riêng của Shotaro ngày xưa có khung cửa sổ mở vào phía sân vườn bên cạnh vẫn y nguyên.

Rồi không lâu sau đó tôi tốt nghiệp và rời tỉnh đó lên Tokyo sinh sống. Khoảng 4 năm sau vợ chồng tôi có dịp trở về chốn xưa. Chúng tôi muốn đến chào gia đình người chị của Shotaro nhưng không có địa chỉ. Chúng tôi tạt vào căn nhà của Shotaro ngày xưa, nghĩ rằng người chủ thuê nhà, bán quần áo sẽ biết gia đình bà chị. Nhưng người cư ngụ cho biết căn nhà đã được họ mua từ lâu, nó không còn là tiệm bán quần áo nữa mà là một tiệm bán dụng cụ văn phòng. Người chủ còn cho tôi biết căn nhà đã được thay đổi chủ nhiều lần nhưng chẳng ai ở đó được lâu hơn 1 năm, người nào cũng nói là nhà có ma! Đã thế việc buôn bán luôn luôn thua lỗ. Chính ông, dù đã có hàng chục cửa tiệm bán văn phòng phẩm trong toàn quốc, bất cứ chỗ nào khi ông mở ra cũng có lợi nhuận chỉ riêng nơi đây là ông thất bại. Còn về vấn đề nhà có ma, ban đầu ông hoàn toàn không tin, cho rằng là chuyện tưởng tượng, nhưng khi mua lại căn nhà để mở chi nhánh, mới tin là thật. Hiện nay căn phòng trên lầu vẫn để trống, 2 người nhân viên của ông không một ai dám ngủ qua đêm trên căn phòng đó chứ đừng nói dọn đến ở luôn, dù không phải trả tiền thuê nhà.

Hai nhân viên một trai, một gái vẫn còn trẻ tuổi cho biết, khi mới đến, họ nghe hàng xóm nói căn nhà có ma, nhất là căn phòng trên lầu, đã có nhiều người lên đó ngủ bị ma dựng dậy, bóp cổ đuổi họ ra khỏi phòng. Hai nhân viên không tin mà còn mong mỗi được gặp ma một lần xem sao. Ngay đêm hôm mới vào làm việc, người thanh niên ở lại với ý định ngủ lại qua đêm. Sau khi ra tiệm ăn bữa cơm tối, anh xách chậu đi tắm công cộng rồi trở về nhà trải tấm nệm ngủ (người Nhật bản ngủ trên nền nhà lót chiếu) lên sàn nhà nằm dỗ giấc ngủ. Khoảng giữa đêm, anh thấy có bàn tay xương xẩu, móng tay dài và sắc bầu vai anh ta rất mạnh. Anh thức dậy nhìn thấy một con ma đàn ông mặc quần áo lưng thụng màu trắng đục đang để tay lên vai anh ta, miệng nhe hàm răng nhọn như răng chó sói nhìn anh ta cười. Người nhân viên sợ đến run người, chưa nói được gì thì con ma bỏ bàn tay ra khỏi vai anh ta rồi nó cầm lấy cái thảm ngủ kéo rất mạnh. Chiếc thảm ngủ kéo luôn tấm thân của anh ta ở trên lướt đến đụng vào cái cột ở góc phòng, đau qua anh ta hét lên, con ma nhìn anh cười ra vẻ chế nhạo rồi biến mất.

Ngày hôm sau anh kể cho cô gái đồng nghiệp nghe, anh cũng không quên cho cô ấy xem vết sưng trên đầu khi đụng vào cột nhà. Cô gái đồng nghiệp không những không tin mà còn chế nhạo anh ta nhát nhúa và tưởng tượng quá mà sinh ra mộng du. Cô nói, ngay đêm đó sẽ ngủ lại để chứng minh lời giải thích của mình. Nhưng ngay buổi trưa, sau khi ăn xong hộp cơm (bento), cô lên trên phòng nằm nghỉ ngơi. Đúng lúc cô liu diu, chưa

thực sự đi vào giấc ngủ, con ma hiện ra, cũng áo trắng đực, cũng những ngón tay móng sắc nhọn, xương xẩu, chẳng nói chẳng rằng, con ma giơ thẳng tay tát cho cô một cái như búa bổ vào mặt. Bấy giờ thì cô tin có ma và quá sợ rồi, miệng lắp bắp không nói, không la được một câu, nằm gục xuống nền chiếu run như cầy sấy. Con ma giơ tay định tát thêm cho cô một cái nữa. Đúng lúc đó người bạn thanh niên ở dưới nhà nghe thấy tiếng động mạnh, đoán là có chuyện lộn xộn cho cô gái trên lầu anh bỏ cửa hàng chạy vội lên lầu miệng vừa la hét vừa hỏi cô gái. Không biết có phải vì tiếng la hét của anh thanh niên làm cho con ma sợ mà biến mất hay không, nhưng nhờ đó mà cô gái thoát nạn. Từ đó 2 người không dám bén mảng lên trên lầu, nhất là vào căn phòng lúc ban đêm nữa.

Nghe ông chủ tiệm nói, tôi nhớ lại lời bà chị gái của Shotaro đã nói với tôi về tiếng khóc than, tiếng la hét cãi nhau của Shotaro vọng ra hàng đêm. Tôi cảm thấy ớn ớn, tin rằng trong cái thế giới được cấu tạo bởi vật chất có trọng lượng này vẫn có cái gì đó bước ra khỏi cái chân lý của khoa học hữu hình để vào cái mông lung, khó hiểu của thế giới siêu linh, đó là thế giới của ma quái.

Những hiện tượng tôi vừa kể về Shotaro, chỉ là những chuyện tôi nghe từ người khác kể, nhưng những sự kiện mà tôi kể sau đây về người bạn thứ hai của tôi ở Nhật Bản, là những hiện tượng chính cá nhân tôi đã gặp.

Người bạn thứ hai, tên là Tari, sinh viên gốc Thái Lan, du học sinh như tôi, chúng tôi quen nhau khi cùng học khóa Nhật Ngữ tại đại học Osaka, nhưng anh học trên tôi một khóa. Qua lời tâm sự tôi biết gia đình anh ta cũng không khá giả lắm, một gia đình theo Phật giáo rất thuần thành ở Bangkok và có 2 người em ruột là sự coi sóc một ngôi chùa Phật giáo ở miền Bắc Thái Lan. Chúng tôi rất thân nhau, có lẽ vì hoàn cảnh cùng ra đi từ nước nhược tiểu, lại gần nhau về văn hoá lịch sử của nhóm quốc gia thuộc khối Đông Nam Á châu. Tari cũng rất thân với Shotaro và đã nhiều lần cùng với tôi đến nhà Shotaro ăn cơm và ngủ lại. Gần như bất cứ cuộc đi chơi nào của nhóm bạn như tắm biển, khiêu vũ, uống rượu tại các quán bar, có tôi và Shotaro là chắc chắn có Tari. Tari nấu ăn rất giỏi, rất thích nấu cho bạn bè ăn, phòng trọ của tôi khá rộng, gần đại học rất tiện lợi cho việc nấu ăn, nên Tari có nhiều dịp để trở tài cho bạn bè thưởng thức. Nhất là vào những ngày nghỉ cuối tuần hay dịp nghỉ hè, nghỉ xuân, gần như ngày nào chúng tôi cũng được Tari khoản đãi những món ăn độc đáo của quê hương anh ta.

Đại học của tôi có một cái hồ bơi khá lớn. Dù ở miền nam Nhật Bản, khí hậu khá ẩm áp nhưng chỉ duy nhất vào mùa hè (khoảng tháng 6 đến tháng 9), nhà trường mới bơm nước cho sinh viên vào tắm mà thôi. Mặc dầu mở cửa tự do cho sinh viên vào tắm nhưng cũng chẳng có mấy người ham thích, thỉnh thoảng mới có 3, 4 sinh viên đến tắm hay đùa giỡn với nhau. Lý do rất dễ hiểu, Nhật Bản có quá nhiều bờ biển, chỉ cần đi 5, 10 phút xe đạp hay một cuộc xe bus là có thể đến bãi biển rộng rãi lại gần gũi với thiên nhiên, cần gì vào hồ tắm cho chật chội. Mỗi khi đi chơi về khuya hay ăn nhậu nhem nhuốc, không muốn tốn tiền đi tắm công cộng, chúng tôi chạy vào hồ nhảy xuống vùng vẫy một hồi cho sạch sẽ rồi về nhà. Nhất là vào những tháng hè oi bức muốn giải cái nóng bức, chúng tôi cũng thường rủ nhau vào đó bơi lội đến chiều tối mới về. Thật ra đến đó bơi lội chỉ là cái cớ mà thôi, mục đích vẫn là khỏi tốn tiền vì tắm công cộng lại có chỗ trải khăn trên bờ đá ven hồ nằm phơi nắng và nói chuyện tầm phào với nhau.

Hôm đó, ngày giữa tuần của đầu tháng 7, vào khoảng 6 hay 7 giờ tối, mặt trời vẫn còn rạng rỡ trên lùm cây. Suốt cả ngày mệt đờ trong phòng thí nghiệm, tôi thu gom sách vở, dụng cụ rồi ra về, lững thững ra khỏi cổng trường, ngắm nghía những bông hoa dại xen kẽ, len lỏi từ những lùm cây bên con đường dẫn về nhà trọ. Thành linh tôi thấy Tari, anh ta cũng có vẻ nhàn nhã đi ngược lại từ hướng đối diện, nó chẳng có gì lạ lùng, vì tôi và anh ta gặp nhau rất thường. Ngay từ xa, nhìn thấy Tari tôi nở nụ cười thân thiện ra về sung sướng gặp anh ta, nhưng lần này tôi có cảm tưởng Tari có cái gì khang khác. Anh ta nhìn tôi mà đôi mắt như mơ màng, không chú ý, nét mặt như có gì u ám khó hiểu, mắt hẳn đi về vồn vã, vui mừng có hữu mỗi khi chúng tôi gặp dù ở sân trường hay bất cứ đâu. Mặc dù có tí lạ lùng với sự khác thường, nhưng tôi cũng chẳng để tâm, khi đến gần Tari tôi hất đầu thân thiện hỏi:

- Tari, có gì lạ không? đi đâu vậy, nếu thích đến chỗ tôi uống cà phê.

Tari nhìn tôi, dáng điệu có vẻ gì khó hiểu, ánh mắt anh ta rất kỳ lạ, như mơ màng không chú ý đến lời chào hỏi của tôi. Linh cảm cho tôi biết anh ta đang có gì không bình thường, không vui nên mắt đi về vồn vã thường nhật mỗi khi chúng tôi gặp nhau. Với tí chút ngạc nhiên nhưng chỉ thoáng qua, tôi nghĩ anh không vui vì việc gì đó trong trường học hay từ gia đình bên Thái lan gửi sang. Đến sát bên đưa tay vỗ nhẹ vào vai Tari, tôi an ủi:

- Thôi dẹp chuyện buồn đi, tí nữa nhớ đến phòng tôi nhe.

Tari nhú cặp mắt nhìn tôi khó hiểu với một chút im lặng rồi anh ta nói với tôi gần như không mang theo một tí cảm xúc, âm thanh không phải buồn chán mà nó có cảm giác lạnh lùng, vô cảm:

- Anh về nhà cất cặp sách đi rồi ra hồ bơi gặp tôi nhe!

Nói xong Tari lách sang một bên bước qua mặt tôi, không thèm ngoái lại và đi thẳng.

Tôi ngẩn ngơ nhìn theo anh ta với cảm giác khó hiểu vì sự lạnh lùng khác thường của anh ta. Nhưng tôi tự nói với mình, có gì quan trọng đâu mà phải chú ý đến anh ta quá mức, rồi tôi bình thần, thủng thẳng đi về nhà trọ. Mở cửa bước vào căn phòng, tôi bỏ chiếc cặp sách vờ vào một góc phòng, vươn vai nằm ngửa, dặng chân ngay trên nền chiếu hướng mắt nhìn lên trần nhà suy nghĩ vẩn vơ. Về lạ lùng của Tari trở lại trong trí nhớ, cho tôi cảm giác khó hiểu bởi vì chưa bao giờ tôi thấy Tari có hành động và thái độ kỳ lạ đó với tôi như vậy. Với sự thắc mắc về thái độ khác thường của Tari làm tôi suy nghĩ, tôi muốn ra hồ bơi để gặp và hỏi cho rõ nguyên nhân. Nghĩ như vậy, tôi thu dọn tí chút cho gọn ghẽ căn phòng rồi định mở cửa ra khỏi phòng. Đúng lúc đó một người bạn Nhật đến tìm tôi. Tôi cho người bạn biết là Tari đang hẹn và chờ tôi ở hồ bơi rồi rủ anh bạn cũng đi theo tôi bởi vì anh ta cũng là bạn trong nhóm và biết rất kỹ về Tari.

Hai chúng tôi đến hồ bơi, một sự kiện kinh hoàng làm cho hai chúng tôi không thể tin được, khi thấy xác Tari đang nổi lềnh bềnh trên mặt nước giữa hồ. Tôi không thể nhắm mắt được dù cái xác chỉ mặc quần tắm, úp mặt xuống nước đang bập bồng nổi giữa mặt hồ. Tôi và anh bạn sợ quá, luống cuống một hồi, anh bạn đang định cởi quần áo nhảy xuống hồ. Nhưng ngay lúc đó hình ảnh gặp Tari kỳ lạ vừa mới đây, cách nhau chỉ khoảng hơn 30 phút đã làm tôi lạ lùng, khó hiểu. Đưa tay ngăn người bạn lại, tôi nói với anh là chỉ với khoảng thời gian ngắn đó, Tari không có thể về nhà, thay quần áo và cũng không thể đến hồ bơi nhanh như vậy được. Đã thế tôi còn thấy anh đi về hướng đối diện, rời xa cổng trường, làm sao có chuyện anh ta trở lại trường và đến hồ bơi nhanh như thế. Người bạn nghe tôi nói, bỏ ý định xuống cứu Tari nữa, anh chạy đến cái hộp điện thoại công cộng không xa gọi báo tin cho cảnh sát.

Khoảng 10 phút sau, xe cảnh sát cùng với xe cứu thương đến vớt xác Tari và chở đến bệnh viện để khám nghiệm, điều tra. Tôi và anh bạn Nhật dù là kẻ báo tin nhưng vẫn bị cảnh sát rất lịch sự kéo lên xe với lý do cần nhân chứng. Nhưng trong mắt họ tràn đầy sự nghi ngờ chúng tôi liên quan đến cái chết của Tari. Họ chở chúng tôi về trung tâm, cả đêm hôm đó tôi và anh bạn bị hỏi đi hỏi lại rất kỹ, nhất là khi tôi khai đã chính mắt nhìn thấy Tari chỉ không hơn 30 phút trước khi thấy Tari chết trong hồ bơi. Tất cả mọi người cũng đồng ý với tôi có sự vô lý với khoảng thời gian để Tari về nhà rồi hẹn gặp tôi ở hồ bơi. Cũng chính sự vô lý đó, cảnh sát đã nhìn tôi với ánh mắt không bình thường, đầy vẻ nghi ngờ. Chúng tôi cũng phải nói với cảnh sát về tất cả bạn bè, người quen biết có liên hệ đến tôi và Tari. Cuộc điều tra, hỏi han chúng tôi kéo dài cho mãi gần sáng chúng tôi mới được thả về, bụng đói meo vì chưa ai ăn cơm tối.

Gần trưa hôm sau, khi tôi đang lờ mờ làm việc trong phòng thí nghiệm thì 2 người cảnh sát đến, họ kéo tôi đến một phòng riêng biệt. Họ cho tôi biết xác Tari đã được khám nghiệm, kết quả cho biết anh ta đã chết từ tối hôm kia nghĩa là trước một ngày lúc tôi và người bạn tìm thấy anh ta nổi lên trong hồ bơi. Họ lại xoắn vào hỏi tôi có chắc chắn tôi đã gặp anh ta trên đường đi hay không, họ yêu cầu tôi mô tả rất kỹ dáng điệu, hình dạng của Tari, người mà tôi đã gặp trên đường về nhà. Họ không tin tôi đã gặp Tari mà gặp một người nào khác rồi vì một mỗi sau giờ làm việc cho nên tôi đã nhìn gà hoá quốc! Khổ thật! Tôi nói với họ tất cả và rất chính xác, tôi còn cho họ biết dù trong bóng tối tôi cũng nhận rõ Tari được vì tôi đã gặp anh, thân cận anh nhiều năm rồi, không có chuyện tôi lầm lẫn. Hai người cảnh sát im lặng đầy vẻ nghi ngờ khi nghe tôi nói, lúc chia tay họ còn cười chế nhạo tôi bằng câu đùa giỡn:

- Không lẽ ông nhìn thấy ma? Xin ông cố gắng nhớ lại rất kỹ, bất cứ khi nào nhớ thêm được điều gì mới, báo cho chúng tôi biết.

Tôi cũng chẳng cần đính chính với họ, bởi vì với họ đúng là chuyện hoang đường, nếu cố nói với họ, có lẽ tôi sẽ biến thành một tên u mê, nhiều tưởng tượng. Ngay như người bạn đi với tôi ra hồ bơi thấy xác Tari, anh ta cũng có tí nghi ngờ về sự chính xác của nhân quan của tôi, anh ta không nói ra, sợ làm buồn tôi đó mà thôi. Dù vậy nhưng trong lòng tôi đã dấy lên sự sợ hãi, có cái gì đó mù mờ của ma quái, bóng tối ban đêm đã làm cho tôi có cảm giác ghê ghê khi phải đi ra ngoài một mình. Tôi chợt nhớ Tari theo Phật giáo như tôi, sự cúng bái vẫn là điều mà cha mẹ tôi vẫn làm mỗi khi có giỗ kỵ. Nghĩ như vậy, ngay hôm sau, thứ bảy tôi lấy xe bus đến một tiệm tạp hoá của người Tàu trong tỉnh, mua một bó hương vài xấp giấy tiền âm phủ cùng vài thứ linh kinh như bố mẹ tôi thường làm trong những lần cúng vái. Rồi ngay buổi chiều hôm đó, tôi rủ thêm 2 người bạn

Nhật, cùng với tôi đến hồ bơi. Với một đĩa ngũ quả, vài chiếc bánh đậu xanh cùng với bó giấy tiền, một cây nến. Tôi đốt tất cả bó hương, đem cắm khắp mọi nơi quanh hồ bơi rồi kính cẩn quỳ lạy, miệng lầm bầm lời cảm ơn Tari về tình thân thương, chân thành của một người bạn mà anh đã dành cho tôi lúc còn sống. Tôi chúc linh hồn anh sớm siêu thoát về cõi yên bình thanh thản. Hai người bạn Nhật im lặng nhìn tôi, tôn trọng sự thành kính của tôi trong lúc quỳ lạy khẩn vái. Sau cùng họ cũng kính cẩn chấp tay vái theo tôi vài cái. Chờ cho những cây hương đã tàn, chúng tôi đem giấy tiền ra đốt, rồi ngồi ăn trái cây, nói chuyện khá lâu trên bờ hồ bơi, nói chuyện về cái chết kỳ lạ của Tari trước khi ra về.

Chiều tối hôm sau, chủ nhật, tôi ngồi buồn bã trong căn phòng trọ, đưa mắt băng quơ nhìn qua khung cửa sổ theo dõi vài con chim sẽ chuyền nhẩy trên mái nhà bên cạnh. Tôi nhớ đến Tari, đến những người bạn thân thiết trong đời tôi đã ra đi vĩnh viễn, mỗi người đến với tôi trong một hoàn cảnh khác nhau, rồi một đưa đẩy nào đó, họ vĩnh viễn xa rời để lại trong ký ức buồn bã của tôi những hoài niệm về họ. Trong nỗi buồn nhớ thương bạn bè đó, tôi chẳng thềm bật đèn dù bên ngoài trời đang mưa và tối đen như mực. Vài tiếng gõ cửa đã kéo tôi ra khỏi nỗi suy tư không vui đó, uể oải tôi đứng lên mở cửa. Hai người bạn Nhật hôm qua đứng trước khung cửa căn phòng, họ nhìn tôi với một tí lạ lùng vì thấy tôi đang thờ thẩn ngồi trong bóng đêm với vẻ buồn bã. Sau câu hỏi han, biết tôi chưa ăn cơm tối nên rủ tôi lên phố đến một nhà hàng đặc sản mà nhóm bạn chúng tôi vẫn thường làm nơi tổ chức sinh nhật của mọi người trong nhóm.

Chúng tôi vào quán ăn, dĩ nhiên được tiếp đón rất ân cần của người chủ nhà hàng quen biết. Sau khi gọi người phục vụ đem món ăn, lại gặp lúc quán thưa khách, người chủ quán đem lon bia ghé ngồi xuống cùng trò chuyện với chúng tôi. Sau một lúc đề cập về vài vụ lộn xộn chính trị trong quốc hội đang làm ồn ào trên báo chí, người chủ quán, tình linh nhớ ra chuyện gì, ông vỗ nhẹ lên vai một người bạn của tôi và hỏi:

- Các ông còn nhớ thằng Tari người Thái Lan không? Mới tối hôm qua nó đến đây ăn uống khurót mưót đến khuya mới chịu về.

Cả ba chúng tôi ngẩn ngơ, nhìn vẻ bình thản, tự nhiên của ông ta, không ai nghĩ ông ta đang đùa giỡn. Chau mắt nhìn nhau ra vẻ không hiểu nhưng chúng tôi chưa kịp nói gì thì ông ta tiếp:

- Kỳ lắm, lúc hắn ra về được một lúc thì đến giờ tiệm đóng cửa, nhưng một điều rất lạ lùng mà chính tôi cũng không biết thật hay giả. Lúc kiểm điểm lại tiền trong hộp, tôi thấy mấy tờ giấy bồi màu đỏ, hình vẽ loãn ngoằn như lá bùa vậy, chưa bao giờ tôi nhìn thấy và tại sao nó lại có trong hộp thu tiền của tôi.

Nói xong ông ta đứng dậy với tay lên cái kệ trên góc nhà, đưa cho chúng tôi vài tờ giấy bồi màu đỏ có những hình vẽ, như ông ta đã mô tả. Nó cũng đúng là những tờ giấy tiền âm phủ mà tôi đã mua ở tiệm tạp hoá của người Tàu vào buổi gần trưa ngày hôm qua. Cũng ngay buổi chiều hôm qua, tôi và 2 người bạn đến cúng vái ở hồ bơi nhưng tất cả những tờ giấy tiền âm phủ đó đã được đốt không một tờ nào sai sót. Tari cũng đã chết được 4 ngày thì làm sao ngày hôm qua hắn đến đây uống rượu được! Một sự hoang đường hay sự trông lầm của ông chủ quán hay sao?

Nhưng sự thật rành rành ra trước mắt không những của chính tôi mà còn của 2 người bạn Nhật nữa. Hai người bạn Nhật giương mắt nhìn tôi rồi lại nhìn vào mấy tờ tiền âm phủ, cả hai ngẩn ngơ không nói được câu nào và hình như thân mình họ cũng hơi run run vì sợ hãi. Còn tôi cũng chẳng khá gì hơn, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, một sự thật quá hiển nhiên. Tari đã chết nhưng anh hiện về gặp tôi trên đường đi, mách bảo tôi đến hồ bơi để thấy xác của anh, cũng chính Tari hiện về đến quán này ăn uống no say rồi dùng tiền âm phủ mà tôi và 2 người bạn Nhật cúng và đốt cho anh để trả tiền ăn nhậu cho người chủ quán.

Cuối cùng lấy lại được bình thản, tôi kể cho ông chủ quán nghe rất kỹ về cái chết của Tari và những sự kiện ma quái đã xảy ra vừa qua. Ông chủ quán nghe tôi kể xong, cũng phát run lên vì sợ. Khoảng hơn một tuần lễ sau, cơ quan điều tra cho biết Tari bị vộp bẻ khi bơi ở hồ nước mà chết đuối, hoàn toàn không phải tự vẫn và dĩ nhiên sự vô can của tôi cũng được xác nhận. Rồi sau đó khoảng một tuần lễ bố mẹ và vợ chồng người em của Tari sang Nhật, họ cho biết sẽ nhờ chùa Phật giáo ở Nhật lo việc ma chay rồi hoả thiêu ở Nhật. Vì phong tục hay vì niềm tin nào đó họ cho biết hũ tro cốt của Tari sẽ để ở chùa Nhật đủ 3 năm, sau đó mới làm lễ gửi về Thái Lan.

Sau đó hơn 3 tháng trời, chẳng có gì xảy ra, cuộc sống và học của tôi đã trở lại bình thường. Cái chết của Tari hình như cũng bị lãng quên hay ít nhất nhóm bạn chúng tôi cũng chẳng còn ai nhắc tới chuyện buồn bã đó nữa. Một hôm, người bạn có nhã ý mời chúng tôi đến tham dự lễ cưới của người em trai của anh ta, tổ chức vào ngày chủ nhật. Người bạn này có gia đình sống ở thị xã nhỏ ven biển nơi mà Shotaro lúc còn sống thường lái xe chở chúng tôi đến đó tắm biển, ăn uống vào những ngày hè nóng bức, là nơi Shotaro quen và

yêu Gygong cô gái Đại Hàn, cuộc tình lãng mạn, sâu đắm nhưng chứa đầy bi thương đó đã mở đầu cho bao nhiêu bi đát dồn dập đổ đến cho gia đình Shotaro. Dù một người bạn có xe ô tô, nhưng chúng tôi quyết định đi xe bus vì biết chắc chắn việc uống sẽ có uống rượu, không tiện cho việc lái xe mà lại còn bị mất vui nữa.

Đúng như vậy, đám cưới khởi đầu từ buổi trưa, kéo đến khoảng 9 giờ tối mới xong. Chúng tôi từ giã gia đình người bạn rồi thung thảng đi ra đường liên tỉnh chờ xe bus để trở về lại thành phố. Trong lúc đang đứng chờ xe, bất thành linh có một chiếc xe microbus tư nhân chạy chậm chậm rồi dừng xe ngay trước mặt chúng tôi. Trên xe có 3 người, một thanh niên cầm lái, ngồi bên cạnh là một cô gái và một thanh niên khác ngồi trên chiếc ghế dài ở phía sau. Xe vừa dừng lại, người thanh niên ở phía sau đưa tay kéo cánh cửa bên hông ra, nhìn chúng tôi rất thân thiện như có vẻ quen thuộc, anh ta nói:

- Chào tất cả mọi người.

Chẳng cần nhìn về lạ lùng của chúng tôi, anh ta vui vẻ nói tiếp:

- Lên xe đi. Các anh quên chúng tôi rồi sao?

Chúng tôi đưa mắt nhìn nhau, nghĩ rằng đây chắc là bạn của ai đó trong nhóm, nhưng tất cả đều ngơ ngác đưa mắt cho nhau như dò hỏi. Người thanh niên, vẫn cười thân thiện, anh ta nói tiếp:

- Không phải là Viên san đó sao? (San, trong tiếng Nhật có nghĩa như Mister của Anh ngữ)

Rồi anh ta nói ra tất cả tên từng người của chúng tôi một cách rất thân thiện, không những thế anh ta còn nói đến những đặc điểm của từng người nữa. Chẳng hạn với tôi anh nói tên khu nhà tôi ở, là sinh viên Việt Nam đến đây du học đã nhiều năm... Sau vài câu trao đổi sơ sài, thấy chúng tôi còn thắc mắc anh ta giải thích:

- Chúng tôi là người cùng học đại học với các anh, nhưng vì khác phân khoa nên các anh không quen biết đó mà thôi.

Với lời giải thích quá hợp lý đó, chúng tôi chẳng có lý do gì để không lên xe anh ta cả. Vào trong xe cả ba người bọn họ nói chuyện rất cởi mở thân tình với với chúng tôi, điều làm chúng tôi rất ngạc nhiên là cả ba người hình như biết rất rõ về chúng tôi, từ chỗ ở, đến ngành học và đôi khi họ còn nói đến cá tánh từng người của chúng tôi nữa. Trong khi đó chúng tôi hoàn toàn mù tịt về họ. Rồi khi xe vào thành phố, họ hỏi chúng tôi muốn đi đâu, họ sẽ chở đến tận nơi, chúng tôi đưa mắt nhìn nhau ra vẻ ngại ngần không muốn làm phiền họ quá nhiều mà chỉ nhờ họ chở cả nhóm đến nhà tôi. Chúng tôi chưa kịp nói rõ đường đi cho họ, thì người lái xe đã mỉm cười quay lại đằng sau nói:

- Nhà Viên san, tôi biết rất rõ, ở gần cổng đại học phải không? Được rồi tôi sẽ chở các anh đến đó.

Phải nói không riêng gì tôi mà những người bạn của tôi cũng ngạc nhiên vì không thể hiểu được tại sao họ biết rất rõ về chỗ ở của tôi như vậy. Chiếc xe chạy bon bon, không một tí gì lạ lùng đường xá, họ chạy đến nhà trọ của tôi rất trơn tru, thành thạo như đến chính nhà của họ vậy. Chiếc xe chạy chậm chậm dừng sát vào hàng hiên căn nhà trọ, chúng tôi tự mở cửa xe bước ra khỏi xe, không quên nói lời cảm ơn. Không những thế, chúng tôi còn vỗ nhẹ vào vai của hai người thanh niên, tỏ ra cảm động với thân tình của họ. Rồi cả bọn chúng tôi bước xuống khỏi xe, khi chiếc cửa bên hông chưa đóng, chúng tôi đều đưa mắt nhìn vào ba người trên xe để từ giã họ thêm lần nữa trước khi chiếc xe chuyển bánh.

Nhưng ngay lúc đó, tất cả chúng tôi đều rợn da gà, chết đứng, một tia điện rất lạnh chạy suốt xương sống, toàn thân chúng tôi run lên vì sợ hãi khi nhìn vào ba người trên xe, họ đang nhìn chúng tôi mỉm cười. Hai người ngồi phía trước là Shotaro trên vị trí người lái xe, khuôn mặt anh ta xanh mướt, hơi sưng to, đúng là khuôn mặt của người bị chết vì thất cổ. Ngồi bên cạnh không ai khác là Gygong, thiếu nữ Đại Hàn, người yêu tuyệt vời muôn thủa của Shotaro, làn da cô ta trắng đục, mái tóc ướt lẹp nhẹp lòa xòa che phủ lấy khuôn mặt tròn bầu bĩnh, hiện diện như một người bị chết trôi. Còn người ngồi phía sau, người ngồi sát bên chúng tôi trong suốt cuộc xe, nước da ngăm ngăm đen, bụng xình to, mái tóc ngắn lưa thưa không đủ dài để xổ xuống cái trán hơi thấp, quần áo ướt sũng như một người vừa chui lên từ hồ nước lên, đúng là Tari, người bạn mới chết đuối trong hồ bơi của đại học hơn 3 tháng trước. Cũng là người đã làm tôi bực mình, khốn khổ với cơ quan điều tra về cái chết của anh và cũng chính là người đã dùng tiền âm phủ trả tiền uống rượu cho người chủ quán nhật trên thành phố. Trong khi chúng tôi sợ đến nỗi muốn xỉu, đứng không vững thì ba hồn ma nhìn chúng tôi mỉm cười khi chiếc xe từ từ lặn bánh dù cửa kéo

bên hông xe vẫn chưa đóng lại.

Chuyện hồn ma của 3 người bạn hiện hình trên chộc chúng tôi đã được khá nhiều sinh viên và dân cư chung quanh nhà trọ của tôi nói đến. Nhưng hình như mọi người vẫn có tí nghi ngờ, có người nói chúng tôi cố ý thêm dệt chuyện ma quái cho vui. Nhưng nghĩ kỹ, sự nghi ngờ của họ cũng có lý mà thôi, vì sau đó khá lâu mà mọi chuyện lại im ờ, bình thản chẳng thấy dấu vết gì của ma quái như chúng tôi kể với họ cả.

Căn nhà trọ của tôi khá xa trạm xe bus, từ trạm xe đến nhà trọ cũng khoảng gần 1 cây số, phải đi qua những con đường nhỏ, dù hai bên đường nhà cửa san sát nhau, khu vực không hoạt động thương mại nên cũng khá vắng vẻ, yên tĩnh. Nhất là về ban đêm khu vực rất im ắng, lâu lâu mới một vài người hay vài chiếc xe đi qua. Một hôm tôi có việc đi xa, nên về nhà rất khuya, đang lầm lũi đi trên những đoạn đường vắng lặng hướng về nhà trọ. Không hiểu sao, tôi có linh cảm như thoáng nghe tiếng chân hay thoáng nhìn thấy bóng của ai đang đi theo phía sau tôi. Mỗi khi đi chậm lại hay để ý lắng tai nghe, tôi có cảm tưởng người đi đằng sau tôi họ cũng biết và họ cũng dừng lại! Đã mấy lần tôi cố ý bắt chợt quay nhanh lại phía sau, nhưng cũng chỉ là bóng tối, cái bóng tối có vẻ như không bình thường, đang che dấu cái gì đó làm cho tôi có cảm giác sờ sợ. Nhưng cuối cùng tôi cũng về đến gần nhà trọ, cảm thấy yên lòng hơn nên tôi mạnh bạo đứng hẳn lại trước căn nhà trọ, quay nhìn rất kỹ về phía sau, trong bóng tối, hình như tôi thoáng nhìn thấy một bóng trắng lung linh thập thò từ góc đường xa xa. Tôi để mắt nhìn rất kỹ, nhưng cũng chẳng có gì ngoài ánh đèn loe loét của đèn đường, yên tâm tôi nghĩ rằng đó chỉ là sự lay động của tàng cây dưới ánh đèn đường mù mờ đã làm cho tôi ngộ nhận mà thôi.

Yên lòng tôi leo lên cầu thang mở cửa vào căn phòng trọ, bỏ chiếc cặp lên cái bàn thấp chân ở góc phòng, sau khi đánh răng rửa mặt, thay quần áo xong. Tôi sửa soạn kéo chiếc đệm ngủ ra, trải trên nền chiếu, thỉnh linh ngay lúc đó có vài tiếng gõ cửa rất nhẹ, nhưng tôi cũng cảm nhận được rất rõ âm thanh từ cánh cửa của chính phòng mình vọng vào. Tôi nghĩ chắc lại một ai đó, cùng sống trong dãy nhà trọ thiếu thốn cái gì cần thiết hay có vấn đề gì khó khăn nên làm phiền mình đây, với chút bực bội, không vui tôi không mở cửa nhưng cất tiếng hỏi:

- Ai đấy?

Tiếng gõ cửa im lại tí chút, như biết tôi không mở cửa, tiếng gõ lại tiếp tục nhưng to hơn, chẳng cần dấu sự bực mình, tôi gắt lên to hơn:

- Về đi, đêm khuya rồi, xin đừng làm phiền tôi nữa!

Nói xong tôi nghĩ là quá đủ để kẻ làm phiền mình thông hiểu và chấm dứt, nhưng ngược lại, tiếng gõ cửa như muốn trên tức tôi, nó mạnh hơn, dồn dập hơn. Đã đến lúc tôi không còn lịch sự được, bực bội đứng dậy bước ra gần cánh cửa phòng, đưa tay vặn chiếc móc cửa nhưng chỉ hé mở, đủ để nhìn xem ai là kẻ đáng ghét làm phiền mình giữ đêm khuya, cũng sẵn sàng đóng ập cửa khi cần thiết. Nhưng bên ngoài cánh cửa, hoàn toàn im lặng và trống trơn, ngạc nhiên rồi với tí lưỡng lự, tôi mở to cánh cửa, ngoái đầu ra bên ngoài. Chẳng có ai dưới ánh đèn khá sáng của dãy hành lang. Bóng đêm vẫn tịch mịch, không có dấu vết gì chứng tỏ là có người vừa làm phiền hay chộc phá mình, bực bội tôi đóng cánh cửa rồi quay vào.

Nhưng ngay khi quay mặt vào phía trong căn phòng, mặt tôi tái xanh, khắp thân mình nổi gai ốc kèm theo cảm giác lạnh buốt chạy dọc theo xương sống. Đôi chân tôi run lập cập làm cho tôi không đứng vững, phải ngồi bệt xuống nền nhà, trước mặt tôi, ngồi ngay giữa căn phòng, chỗ mà tôi còn để vương vãi chiếc đệm ngủ, Tari đang ngồi, hướng đôi mắt buồn buồn nhưng có gì soi mói đang nhìn tôi. Sợ hãi bao phủ lấy tôi, làm cho tôi chỉ giương mắt nhìn anh, không nói gì, thật ra dù có muốn nói nhưng chiếc lưỡi và hàm răng của tôi đã cứng đơ, chúng không còn làm theo ý muốn của tôi nữa. Hình như nhìn thấy nỗi sợ hãi của tôi, hồn ma Tari nói trong vô cảm:

- Tôi đến nhờ anh giúp tôi một việc đây, tại sao anh sợ tôi đến thế?

Có lẽ lời nói của hồn ma đã giúp tôi tí chút bình tĩnh, tôi cố gắng phát âm:

- Ta..Ta.. ri..Tari, sao...sao anh cứ...cứ...theo về...về gâ...gây... rắc ..rắc... rồi... cho tôi...tôi... mãi... thế...?

Tôi muốn nói nhiều hơn, nói đến tình thân lâu dài, chân thành của tôi và anh ta vừa qua, mong anh ta đừng gây phiền nhiễu cho tôi nữa. Nhưng làm sao tôi có thể nói được khi thân thể tôi vẫn còn run, chiếc lưỡi vẫn cứng đơ! Hồn ma Tari lác nhệ đầu có vẻ như không vui với lời trách cứ của tôi, rồi chẳng cần chú ý đến cảm giác sợ hãi của tôi hồn ma nói tiếp:

- Tôi hiện về đây, nhờ anh liên hệ với gia đình tôi hãy mau chóng đem hũ tro cốt của tôi về Thái Lan, tôi

không muốn làm con ma vất vưởng nơi xứ người xa xôi buồn tẻ này nữa. Xin anh hãy vì tình thân của chúng ta mà cố gắng giúp tôi càng mau càng tốt.

Nói xong, hồn ma như cảm nhận ý của mình đã được tôi đã thông hiểu, hồn ma hơi lắc nhẹ, mù mờ như làn mây rồi dần dần biến mất. Tôi cũng dần dần trở lại bình tĩnh nhưng vẫn ngồi im lặng trên sàn nhà đưa ánh mắt chưa hết bàng hoàng hướng về chỗ ngồi của hồn ma với một tâm trạng buồn vui khó tả.

Rồi mấy ngày sau khi đã lấy lại được cân bằng, nhìn lại chính mình với nỗi buồn xa xứ, với biết bao nhiêu thiếu thốn của tình quê hương. Cảm nhận được rằng chỉ nơi đó, quê hương mình mới tìm thấy ánh mắt thân cận của đồng bào, thân quen và cả những món ăn quen thuộc... và cũng chỉ nơi đó chất chứa những hoài niệm cuộc đời từ trẻ thơ cho đến lúc trưởng thành của mình mà thôi. Từ cái cảm giác đó, tôi đã nhìn thấy rất rõ nỗi buồn của hồn ma Tari và hiểu rằng dù người ta chết đi vẫn cần có những ước mơ, những kỷ niệm... mang theo.

Với tâm trạng cảm thông đó, hôm sau tôi đến văn phòng đại học hỏi số điện thoại của gia đình Tari rồi tôi nhờ một gia đình Thái Lan định cư ở Nhật nhờ họ điện thoại trực tiếp với gia đình Tari, kể cho họ nghe rất kỹ về Tari và những chuyện xảy ra sau khi anh ta bị tai nạn ở hồ bơi mà chết cho họ hiểu rõ vấn đề. Rồi tôi nhờ họ dùng ngôn ngữ quê hương của chính họ nói rất rõ với gia đình Tari về ước muốn của anh ta muốn được trở về Thái Lan, quê hương của anh càng sớm càng tốt.

Chẳng lâu sau đó tôi đã được gia đình Tari đến thăm, họ cảm ơn tôi về những gì tôi đã làm cho Tari cũng như tình bạn sâu đậm giữa tôi và anh. Họ cũng cho biết đang làm thủ tục để mang hũ cốt của Tari về Thái Lan như Tari mong muốn.

Cũng từ đó và có lẽ mãi mãi về sau tôi và nhóm bạn chẳng có dịp để gặp lại hồn ma của Tari nữa. Chúng tôi đoán rằng linh hồn anh đang ở quê hương mình, yên bình ở nơi anh sinh ra mang đầy kỷ niệm.

(Những sự kiện “MA” trong truyện theo lời kể của nhiều người trong gia đình một người bạn và chứng nhiệm của chính tác giả.)

Lưu An-Vũ Ngọc Ruần